

[Birthe Wetlesen.]

meddele institutioner godkendelse som musikkonservatorier. Der står ikke godkendelse som musikkonservatorier, der kan opnå statstilskud, men det er vel meningen, for ellers kan jeg ikke se andet, end at det er de rent faglige kvalifikationer, der kan spille ind, når en minister skal afgøre, om han kan sige god for en institution. Faglige kvalifikationer er også nævnt i § 1, stk. 2, nr. 3, men derudover nævnes i § 1, stk. 2, at der skal være tilstrækkeligt behov for et musikkonservatorium, at virksomheden er oprettet som en selvejende institution, hvis vedtægter kan godkendes af ministeren, og at konservatoriets drift skal være sikret ved supplerende kommunale tilskud.

I det hele taget giver denne lov rent usandsynlig store bemyndigelser, som vi er meget betænkelige ved. Jeg håber, at man i det udvalg, der bliver nedsat, også vil se på de bemærkninger, jeg på mit partis vegne har fremført, og vi vil med interesse afvente udvalgsbetænkningen.

Ministeren for kulturelle anliggender (Bomholt): Jeg takker de ærede ordførere for velvillig behandling af lovforslaget.

Der er stillet en række spørgsmål, som kan besvares her eller i udvalget, og når forslaget har fået en tilpas grundig behandling, vil det formentlig kunne gennemføres med så godt som enstemmighed. Jeg forstår jo, at de uafhængige gerne vil have en nejpotion for sig selv, og det lykkes måske også.

Det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Waldemar Laursen sagde, at uddannelse i musik og sang bør ligestilles med andre uddannelsesområder, da udøvelsen af musik som led i den almene kultur ellers vil blive behæftet med et minus. Det ærede medlem betonedede med rette, at der er en stærkt stigende interesse for musikuddannelse og jo ikke mindst som følge af musikkonservatoriernes energiske virksomhed. Der er udført et overordentlig værdifuldt arbejde på konservatorierne, således at det lovforslag, der her foreligger, kommer som et led i en naturlig udvikling og som en påskønnelse af det arbejde, der er udført.

Det ærede medlem hr. Sinnbeck spurgte mig, om der er elever nok, og om der er lærere nok. Med hensyn til elever er der

rigeligt med mennesker, der ønsker at blive optaget på vore konservatorier. Man kender jo allerede stillingen på det kgl. musikkonservatorium, hvor der er alt, alt for mange elever i forhold til lærere og undervisningslokaler. Med hensyn til lærere kan det naturligvis knibe med at finde egnede lærerkræfter i selve det lokale område. I en by som Esbjerg er der selvfølgelig grænser for, hvad man har af lærere på det pågældende felt, som fra området kan rykke ind på konservatoriet. En del undervisningsfag dækkes af så relativt få timer, at der bliver tale om gæstelærere. Men hidtil er det i hvert fald lykkedes på udmærket måde at fremskaffe de lærere, som er ønskelige, og det gælder jo for alle institutionerne.

Så spørges der, om der fortsat regnes med midler fra den kulturelle fond. Nej, det gør der ikke.

Udvalget burde — mente det ærede medlem — på rundrejse. Det afhænger jo af udvalgets egen fri beslutning. Jeg for mit vedkommende skal naturligvis ikke have noget imod, at udvalget ser tingene efter på stederne og selv taler med de mennesker, der er engageret i undervisningen.

Når det ærede medlem hævder, at der er tale om en lov, der er en slags „vi alene vide lov“, er der dog grund til at gøre opmærksom på, at den her følger musikkommissionens betænkning, og musikkommissionen havde jo en meget alsidig sammensætning. Der er ikke tilstræbt nogen som helst ensidighed i behandlingen af disse forhold. Et sted skal ansvaret jo lægges. Hvis der med tiden, som årene går, skulle blive brug for et yderligere musikkonservatorium, vil det naturligvis ikke gå helt stille af. Der vil blive ført mangfoldige forhandlinger, og offentligheden vil blive inddraget i billedet, og der er ingen grund til at tro, at en ministers vilkårlighed skulle kunne gøre sig gældende. Personlig tror jeg ikke, at der i overskuelig tid bliver brug for flere end de tre konservatorier, der her er tale om.

Ja men hvorfor, spørges der så af det ærede medlem fru Else-Merete Ross og andre, hvorfor så ikke begrænse forslaget til de tre konservatorier og udtrykkeligt nævne de tre byers navne? Her må jeg for mit vedkommende foretrække en almen lov-